

Σάν κόρη ἴτροπαλή, ποῦ πλαγιασμένη
Ψιλὸ σενδόνι ἀπάνω της κρατεῖ
Μοιάζ' ἡ μικρὴ κοιλάδα σκεπασμένη
Μὲ καταχνιὰ κατάσπρη ἴσάν χαρτί.

Ἡ θάλασσα ἀρχίζει νὰ σαλεύη
Ἐν τὰ πρώτα, πρώτα χάδια τοῦ Βορριά...
Τὸ κύμα ὁλοένα ζωντανεῖ
Καὶ χιλίκις γλώσσαις γλείφουν τὴ στεριά.

Ἄπὸ τὸ πρῶτο χάραγμα πετοῦνε
Εἶτε ἔς τὰ στήθη βόσκουνε τῆς γῆς
Μικροὶ κορυδαλοὶ ποῦ τραγουδοῦνε
Τὸ πρῶτο τραγουδάκι τῆς αὐγῆς.

Ζ'.

Πρὶν φέξῃ ὅλο τὸ χωριὸ ζυπνάει
Καὶ δίχως ταραχῆ, δίχως μιλιὰ
Καθένας ἐτοιμάζεται νὰ πάη
Ἐπὶ τὴν καθημερινὴν του τὴ δουλειά'

Ὁ γεωργὸς πηγαίνει ἔς τὸ χωράφι,
Τὰ πρόβατα τὰ βόσκουν τὰ παιδιὰ
Καὶ ἡ γυναῖκα πλένει, νέθει, βάζει
Μὲ τὸ μωρὸ της μέσα ἔς τὴν ποδιά.

Ὁ Πέτρος ἀπ' τὴν νύχτα ἔχει ἔσπληνται,
Τὸ στήθος του γλυκὰ καρδιοκτυπᾷ...
Πότε νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἔξαναφιλήσῃ
Ἐκεῖνη ποῦ τρεῖς χρόνους ἀγαπᾷ,

Ὅπου κι' ἂν ἦνε τότε θὰ περάσῃ
Τὴ στάμνα θὰ κρατῇ ἔς τὴν κεφαλή,
Καὶ θὰ τὸν δῇ καὶ θὰ χαμογελάσῃ
Πάντα γλυκεῖα καὶ πάντα ἴτροπαλή...

Μὰ ξάφνω ἡ θωριά του κιτρινίζει
Τοῦ κόβει ἡ πνοὴ καὶ ἡ μιλιὰ...
Χριστέ! Τὴν Εὐμορφουλα ἀντικρύζει
Μ' ἕνα μικρὸ παιδί ἔς τὴν ἀγκαλιά.

Ἄπὸ τὸ ἄλλο μέρος γυρισμένη
Κάνει πῶς τάχα δὲν τὸν ἔχει ἴδει...

Ἡ ἄσπλαγγνη! ἀντὶ νὰ τὸν προσμένῃ
Ἐπανδρεύθηκε... καὶ ἔχει καὶ παιδί!!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συναντῶνται δύο καθ' ὁδόν, οἱ ὅποιοι τὰ ἔ-
χουν χαλασμένα, καὶ σταματῶσι προσδιδέπον-
τες ὁ εἰς τὸν ἄλλον ὡς πετεινάρια.

— Ἀθλίε!

— Ἐλεεινέ!

Ὁ εἰς τῶν δύο φέρει χονδρὴν βάρβον.

— Ἄφησε τὸ μ' αὐτοῦνι κάτω, ἄνθρωπε, καὶ
τότε βλέπεις τί σου κάνω; λέγει ὁ ἄλλος.Ὁ γενναῖος φίλος παραιτεῖ κατὰ γῆς τὴν βάρ-
βον του.Ἐν τῷ ἅμα ἀρπάζει αὐτὴν ὁ ἄλλος καὶ κατα-
φέρειν δυνατὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἡλιθίου,— Αἶ! δὲν ἔς τό πα πῶς θὰ ἰδῆς; νὰ, λοιπόν,
λάβε τῆς, νὰ μὲ θυμᾶσαι.
*
**

Ἡ κυρία πρὸς τὸν ὑπηρέτην.

— Γιάννη, κύτταξε ἐδῶ, αὐτὴ ἡ γωνιά εἶνε
γεμάτη σόφι.

Ὁ Γιάννης, ποιῶν χειρονομίαν ἀπελπιστικὴν

— ὦ! μ' αὐτὸ εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα μὲ τ'
ἀφεντικά μας! παντοῦ πρέπει νὰ ἔχουν τὸ μᾶτι
τους. Ἄν κ' ἐμεῖς ἐκάναμε τὸ ἴδιο, τότε δὲν θὰ
τελειόναμε ποτέ!

*

**

Μεταξὺ ἱατροῦ καὶ ἀσθενοῦς.

— Ἐκοιμήθης ἀπόψε;

— Δὲν ἔκλ' εἰσα μᾶτι, γι' αὐτὸ.

— Πολὺ κακόν' ὁ ὕπνος εἶνε ὁ εὐεργετικώτε-
ρος φίλος τοῦ ἀνθρώπου καὶ μάλιστα τῶν ἀσθε-
νῶν.
— Εἶνε κι' αὐτὸς φίλος ἴσάν τοὺς ἄλλους, γι' αὐ-
τὸ ἴσον ἀφίει ἀκριβῶς εἰς τὴν στιγμὴν ὅπου ἔ-
χετε μεγαλειτέραν ἀνάγκην αὐτοῦ.

*

**

Ἐκ τοῦ λευκώματος κυρίας τριακονταπεντα-
ετοῦς.Τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν εἶνε ὡς τὸ τῶν ῥό-
δων φθάνει εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἀκμὴν του καθ'
ἡ στιγμὴν πρόκειται νὰ ἐξανθήσῃ.

*

**

Ἡ μήτηρ. — Μὰ, Γιάνκο, πάλιν τὰ ἴδια ἤρχι-
σες; Τὴν περασμένην ἐβδομάδα μὲ ἔκαμες νὰ χα-
ρῶ τόσο ποῦ ἦσαν ὁ πρῶτος εἰς τὴν τάξιν σου,
καὶ τώρα πάλιν μοῦ λέγει ὁ δάσκαλός σου πῶς
ἔμεινες πολὺ πίσω.
— Μὰ ξέρεις, μαμᾶ μου, εἶνε κι' ἄλλαις μη-
τέρες πρὸς θέλον νὰ χαροῦν κι' αὐταῖς, νὰ εἶνε
τὰ παιδιὰ τους πρῶτα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ ἀποθανὼν πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς Γκάρφιλντ, γρησι-
μοποιῶν τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτοῦ, εἶχε συντάξῃ ἄλ-
λοτε μικρὸν τόμον Γνωμῶν καὶ ἀποφθεγμά-
των, ὅστις ἐδημοσιεύθη ἐν Φιλαδελφείᾳ. Τῆς συλλογῆς
ταύτης ἀποσπάσματα τινα εὐρίσκωμεν ἐν εὐρωπαϊκῇ ἐφη-
μερίδι, ἐξ ὧν παραθέτομεν τὰ ἐπόμεναΠροτιμότερον νὰ ὑποκύβῃ τις ἐμμένων ἐν τῇ
δδῶ τοῦ δικαίου, ἢ νὰ θριαμβεύσῃ διὰ τῆς ἀδι-
κίας.
— Σκληρὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ πενία, ὡς ἐξ ἰδίας
πειράς γινώσκω· ἀλλὰ διὰ πάντα νέον ὠφέλιμον
εἶνε πάντοτε νὰ ῥιφθῇ μόνος εἰς τὸ κοινωνικὸν
πέλαγος, ὑποκείμενος εἴτε νὰ βυθισθῇ εἴτε νὰ
μάθῃ νὰ κολυμβᾷ μόνος. Τὸ κατ' ἐμὲ οὐδένα ἐγνώ-
ρισσα ἄνθρωπον ἀξίζοντα νὰ σωθῇ ὑπ' ἄλλου.
— Ἐὰν ἡ μεγάλη φιλοπονία δὲν ἀποτελεῖ τὴν
εὐφύειαν, ἀναπληροῖ ὅμως αὐτὴν κάλλιστα.
— Ἐκ πάντων τῶν πραγμάτων τὸ μάλιστα
ἄξιον θαυμασμοῦ καὶ ἐγκωμίων εἶνε ὁ βίος τοῦ
ἐντίμου ἀνθρώπου· ἐντίμος δὲ ἄνθρωπος εἶνε ὁ
τολμῶν νὰ προσβλέψῃ τὸν διαβολὸν κατὰ πρόσω-